

ЛИСИЦА И ТАРАЛЕЖЪ

Рано преди зори Кума Лиса се прибра отъ ловъ. Избра си тихо кѣтче въ гората на единъ връхъ и сладко заспа. По едно време нѣщо зашумѣ. Тя трепна и отвори очи. Слънцето бѣ се издигнало високо на небето. Отдолу бавно крачеше къмъ нея Ежко. Той бѣше ходилъ до рѣката да пие вода и цѣла нощъ се блѣска върху стрѣмнината, докато излѣзе горе да си отдѣхне спокойно.

— Бодльо, кѣде се тѣтришъ тука? — изрѣмжа лисицата. — Какъ сладко си спѣхъ! Защо ме събуди?

— Миналата седмица слѣзохъ на рѣката да пия водица и сега се завръщамъ.

Още не свърши думитѣ си, лисицата бързо скочи на-среща му. Той се сви на кълбо и се спотаи. Тя се доближи до него и силно го блѣсна. Ежко почна да се тѣркаля по стрѣмнината и скоро се памѣри пакъ край рѣката. Щѣше насмалко да се удави, ако не бѣ го спрѣлъ съ тояжката си единъ старецъ. Това бѣше дѣдо Крайо.

Ежко бавно се разпустна, показва очичкитѣ си и погледна съ благодарностъ стареца. После го запита:

— Какво се губишъ по тия мѣста, дѣдо?

— Остави се, Ежко! Голѣма беля ми дойде до главата. Кума Лиса ми изтреби всичкитѣ кокошки. Нощесъ ми задигна последнитѣ две ярки. Тази сутринъ бабата ме изпѣди отъ кѣщи. Или